

A New York Times sikerszerzője

Faye Kellerman
**FOJTÓGATÓ
SZENVEDÉLY**

DECKER & LAZARUS-KRIMI

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információátvitelt vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a HarperCollins Publishers-szel létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy hellyel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with HarperCollins Publishers. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© 2010 Plote Line, Inc. – Harlequin Magyarország Kft., 2016

A mű eredeti címe: *Hangman* (HarperCollins Publishers LLC, New York, U.S.A.)

Magyarra fordította: Kovács Ágnes

Nyomtatásban megjelent: Harlequin, 2016

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-407-240-9

- *Borító:* Magán Sarolta
- *Kép:* iStockphoto
- *Portré fotó:* Karen Miller

A MIRA® a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Harlequin Magyarország Kft., 2016

- *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1122 Budapest, Városmajor u. 11.
- *Felelős kiadó:* dr. Bayer József
- *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix
- *Telefon:* +36-1-488-5569; *e-mail cím:* harlequin@eharlequin.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:
www.harlequin.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Faye Kellerman
Fojtogató szenvedély

„Nincs nála jobb a krimi műfajában.”
(The Baltimore Sun)

*„Azt teszi az amerikai krimivel, amit P. D. James tett
a brit detektívregénnyel: új dimenzióba emeli a műfajt.”*
(Richmond Times-Dispatch)

„Faye Kellerman a krimi nagymestere.”
(The Plain Dealer, Cleveland)

„A regény torkon ragad és nem enged.”
(Sunday Mercury, UK)

1.

Decker alig ismerte fel a fotón látható, feldagadt, véraláfutásos, zúzódásokkal teli arcú nőben a vele szemben ülő, szemrevaló asszonyt. Terry megváltozott az elmúlt tizenöt év során. A gyönyörű tizenhat éves lány elegáns, elragadó nővé érett. A kor lágyabbá és kerekébbé formálta az arcát, amelynek finom vonásai egy Viktória korabeli kámeára emlékeztettek. A férfi tekintete a fényképről az asszony arcára siklott, majd felvonta a szemöldökét.

– Nem semmi, igaz? – kérdezte Terry.

– Hát, a férjed alaposan helybenhagyott. – Ha Decker jobban megnézte, bizonyos helyeken még mindig látszottak az ütések zöldes nyomai a nő arcán. – Azt mondod, ezek a képek körülbelül hat hete készültek?

– Nagyjából. – Terry fészkelődni kezdett a kanapén. – Az emberi test csodákra képes, már sokszor tapasztaltam.

Mivel orvosként dolgozott, nyilván tudta, mit beszél. A tény, hogy elvégezte az orvosi egyetemet, és felnevelt egy gyereket egy örült feleségeként, elárulta, hogy milyen erős személyiség. Szörnyű volt látni, hogy így elbántak vele.

– Biztos, hogy meg akarod tenni? Találkozni akarsz vele itt, Los Angelesben?

– Addig halogattam, amíg csak lehetett, de nincs értelme tovább bujkálni – mondta Terry. – Ha Chris meg akar találni, úgyis megtalál. Nem magam miatt aggódom, hanem Gabe-ért. Még a végén rajta tölti ki a dühét, ha túlságosan felingerelem. Míg a fiam felnőtt nem lesz, nem gondolhatok magamra.

– Gabe hány éves?

– Biológiai értelemben négy hónap múlva lesz tizenöt, de pszichológiailag sajnos már kész öregeMBER.

Decker bólintott. Egy elegánsan berendezett hotelszobában üldögéltek a kaliforniai Bel Airben. Az uralkodó színek a bézs különböző árnyalatai voltak, az ajtó melletti sarokban pedig egy márványpultos bár kapott helyet. Terry a kandallóval szembeni díványon kuporgott, Decker pedig egy karosszékből ült tőle balra, ahonnan pont rálátott a páfrányokkal, pálmákkal és virágokkal teli belső udvarra. Igazi oázis ez egy sebzett léleknek.

– Miből gondolod, hogy képes leszel kitartani Gabe tizennyolcadik születésnapjáig?

Terry elgondolkodott a kérdésen.

– Te is tudod, milyen hűvös és számító a férjem. Ez volt az első alkalom, hogy kezet emelt rám.

– Mi történt?

– Félreértés volt. – Az asszony a plafonra emelte a tekintetét, hogy ne kelljen Decker szemébe néznie. – Talált néhány orvosi számlát, és azt hitte, hogy abortuszom volt. Amikor végre abbahagyta az ütlegetésem, és odafigyelt arra, amit mondtam, rájött, hogy elnézte a nevet, ugyanis a féltestvéremnek volt abortusza.

– Összetévesztette a Melissát a Teresával?

– Mindkettőnknek ugyanaz a második keresztnév: én Teresa Anne vagyok, ő pedig Melissa Anne. Apám ostoba ötlete volt. Ráadásul még mindig a McLaughlin vezetéknevet használom, mert ez szerepel az összes diplomámban és engedélyemen. Chris elnézte a nevet, és elborult az agya. Nem mintha különösebben érdekelnék a gyerekek, de a gondolat, hogy elpusztítottam az utódját, teljesen kiakasztotta. Még szerencse, hogy nem volt fegyver a keze ügyében. – A nő vállat vont.

– Miért mentél hozzá, Terry? – kérdezte Decker.

– Chris hivatalossá akarta tenni a dolgot. Nem igazán mondhattam neki nemet, hiszen mindig is támogatott minket. Nem tudtam volna befejezni az orvost a pénze nélkül. – Az asszony rövid szünetet tartott. – Általában békén hagy minket Gabe-bel, és beletemetkezik a munkájába, vagy

iszik, vagy drogozik, vagy nőzik. A fiammal már megszoktuk, hogy óvatosnak kell lennünk a jelenlétében. A kapcsolatunk általában semleges, néha pedig kifejezetten szívélyes. Nagylelkű, és tudja, hogyan vegyen le a lábamról, ha akar valamit. Ha minden a szája íze szerint történik, nincs gond.

– Na de mi van, ha nem minden történik a szája íze szerint? – Decker ismét a kezébe vette a fotókat. – Pontosan mit is szeretnél tőlem, doktornő?

– Beleegyeztem, hogy találkozom vele, hadnagy úr, de abba nem, hogy visszamegyek hozzá. Legalábbis egyelőre. Fogalmam sincs, hogy fogadja majd a hírt, de azt szeretném, ha belemenne, hogy egy ideig külön éljünk. Nem akarok elválni – annak nem lenne jó vége –, de egy darabig szeretnék egyedül lenni.

– Meddig?

– Úgy harminc évig – mosolygott Terry. – Az az igazság, hogy szeretnék megint Los Angelesben élni, amíg Gabe be nem fejezi a középiskolát. Már találtam is egy megfelelőnek tűnő házat Beverly Hillsben. Nemcsak az a célom, hogy Chris beleegyezzen mindebbe, hanem azt is, hogy ő fizesse az egészet.

– Ezt mégis hogy akarod elérni?

– Majd meglátod – mosolyodott el ismét az asszony. – Ő beidomított engem, közben azonban én is beidomítottam őt.

– Mégis úgy érzed, hogy védelemre van szükséged.

– Ha egy megvadult állattal van dolgod, jobb, ha óvatos vagy.

– Rengeteg nálam fiatalabb és erősebb férfi van, aki jobban meg tudna védeni téged.

– Ugyan már! Chris bármelyikükkel könnyedén elbánik. Veled szemben azonban... óvatosabb. Téged tisztel.

– De hát meglótt.

– Ha holtan akart volna látni, akkor megölt volna.

– Tudom. Csak meg akarta mutatni, ki a főnök – mondta Decker, majd hangosan kifújta a levegőt.

– Ráadásul imádja meglőni az embereket, így velem két legyet ütött egy csapásra.

Terry lesütötte a szemét.

– Azzal hancegett, hogy szívességeket kértél tőle. Igaz ez?

Decker elvigyorodott.

– Időnként kérdezek tőle ezt-azt. Minden forrást fel kell használnom, ha meg akarok oldani egy ügyet. – A nyomozó az asszony tejfehér arcát és mogyorószínű szemét nézte. Egyedül a hosszú, gesztenyebarna fürtökben itt-ott felbukkanó sötét csíkok árulkodtak arról, hogy Terry élete bizony nem leányálom. A nő lenge, ujjatlan maxiruhát viselt, amelynek selymes anyagát narancssárga, zöld és sárga geometrikus minták díszítették, csupasz lába pedig kilógott a szegély alól. – Mikor jön a városba?

– Azt mondtam neki, hogy vasárnap délre jöjjön a hotelba. Szerintem elég, ha te is akkor érkezel.

– És a fiad hol lesz mindeközben?

– Az egyetem egyik termében. Van mobilja, ha szüksége van rám, felhív. Nagyon önálló fiú. Muszáj annak lennie. – Az asszony tekintete a távolba révedt. – Jó gyerek... az apja tökéletes ellentéte. Tekintve a gyerekkorát már többször is meg kellett volna járnia a rehabot, de ő inkább túlságosan komoly és érett lett. Nagyon aggódom miatta, annyi minden van eltemetve a lelke mélyén. Igazán jobbat érdemelne – mondta Terry, miközben a szája elé tette a kezét, és igyekezett visszanyelni a könnyeit. – Köszönöm, hogy segítesz!

– Még ne köszönj semmit. – Decker az órájára pillantott. Fél órával ezelőtt kellett volna hazaérnie. – Oké, eljövök vasárnap, de azt kell tenned, amit mondom. Ki fogok dolgozni egy tervet, de ahhoz mindenképpen ragaszkodom, hogy a hálószobában kell maradnod, amíg nem ellenőriztem a férjedet.

– Rendben van.

– És meg kell mondanod Gabe-nek, hogy ne jöjjön haza, amíg nem szólsz neki, hogy tiszta a levegő.

Nem akarom, hogy váratlanul felbukkanjon egy kényes helyzet kellős közepén.

– Érthető.

A szobában néhány hosszú pillanatig csend honolt, aztán Terry fölállt.

– Még egyszer köszönöm, hadnagy. Remélem, a fizetség megfelelő.

– Több mint megfelelő. Gavalléros.

– Tudnod kell Chrisről, hogy nagystílű. Meg lenne sértve, ha kevesebbet ajánlottam volna.

– Nézd, ha ellenzed, akkor nem teszem meg – mondta Decker.

– Persze hogy ellenzem – felelte Rina. – Hiszen rád lőtt, az ég szerelmére!

– Akkor felhívom Terryt, és lemondok az egészet.

– Ehhez már egy kicsit késő, nem gondolod? – Rina fölállt az ebédlőasztaltól, és elkezdte összeszedni a terítéket: két tányért és két poharat.

Hannah az utóbbi időben nagyon ritkán étkezett velük. Az őszi szemesztert Izraelben készült tölteni, de három hónappal a középiskola vége előtt olyan volt, mintha már el is ment volna.

Decker követte a feleségét a konyhába.

– Mondd meg, mit szeretnél. Majd én mosogatok – tette még hozzá, amikor látta, hogy az asszony a csap felé fordul.

– Nem, majd én mosogatok.

– Miért nem használod a mosogatógépet?

– Két tányér miatt?

Az összes tányért, tálat, serpenyőt és evőeszközt számításba véve már érdemes lett volna bekapcsolni a gépet, de a férfi inkább nem vitatkozott.

– Meg kellett volna kérdezni a véleményedet, mielőtt igent mondtam. Sajnálom.

– Nem bocsánatkérést várok, csak aggódom a biztonságodért. Chris egy bérgyilkos, Peter.

– Nem fog megölni.

– Nem te mondogatod mindig, hogy a családon belüli ügyek a legveszélyesebbek, mert ott könnyen elszabadulnak az érzelmek?

– Ha fel vagy készülve, akkor nem olyan veszélyes a helyzet.

– Az eszedbe sem jutott, hogy a jelenléted esetleg lángra lobbanthatja a puskaporos hordót?

– Talán így lesz, de még rosszabbra fordulhat a helyzet, ha senki nincs ott Terryvel.

– Akkor béreljen fel egy testőrt. Miért neked kell odamenned?

– Szerinte nekem van a legtöbb esélyem arra, hogy hatástalanítsam Chris haragját.

– A „hatástalanítás” találó szó – mondta Rina. – Az az ember egy bomba! – Azzal megrázta a fejét, megnyitotta a csapot, és odanyújtotta Deckernek az első edényt.

– Köszönöm a villásreggelit. Isteni volt ez a lazacos bagett.

– Mindenkinek jár egy utolsó étkezés.

– Nagyon vicces.

Rina átnyújtott egy újabb tálat.

– Soha nem bocsátom meg neked, ha valami történik veled.

– Értettem.

– Az nem érdekel, hogy Terryvel mi történik. Biztosan nagyon kedves nő, de saját magát keverte bajba. – Rina érezte, hogy úrrá lesz rajta a harag. – Miért neked kell kihúzni belőle? Arcátlanság volt a részéről, hogy tőled kért segítséget.

– Így látta a legjobbnak. – Decker elrámolta az edényt, aztán a felesége karjára tette a kezét. Az asszony fekete haja a vállát súrolta, ettől könnyednek tűnt, pedig Rina minden volt, csak könnyed nem. Komoly, határozott, céltudatos... inkább ezek a jelzők illettek rá. – Felhívom, és megmondom, hogy nem megyek.

– Most már késő, Chris néhány óra múlva megérkezik. Ha most visszalépnél, pipogya fráternek tartana, úgyhogy ez a legrosszabb, amit tehetsz. – Rina lábujjhegyre állt, és csókot nyomott a férje orrára. Decker magas volt, és nagydarab, csakúgy, mint Chris Donatti. – Arra gondoltam, hogy elkísérlek.

- Szó sem lehet róla! Inkább visszalépek.
- De engem kedvel.
- És ezért még nagyobb lenne a kísértés, hogy lelőjön. Beléd van esve.
- Dehogyan van belém esve.
- Ebben tévedsz.
- Akkor legalább vigyél be a városba, hogy meglátogassam a szüleimet!
- Rendben. – Decker a konyhai órára pillantott. – Hagyd itt a mosatlant, majd megcsinálok, ha hazaérek.
- Máris indulni akarsz?
- Elő akarom készíteni a terepet, mielőtt Chris megérkezik.
- Jól van, hozom a táskámat. Majd hívj fel, ha végeztetek, és minden rendben ment.
- Felhívlak, megígérem.
- Persze, persze – legyintett Rina. – A házasságkötéskor véletlenül nem azt ígérjük meg, hogy szeretni, tisztelni fogjuk a másikat, és hallgatunk rá?
- De, valami ilyesmit – felelte Decker. – Nem akarok hencegni, de eddig elég jól beváltottam az ígéreteimet.
- Az első kettőt igen – ismerte el Rina. – Az utolsó azonban láthatóan kifog rajtad.

2.

Mintha csak egy Diego Rivera-festményből lépett volna elő, a hatalmas csokor kála az egész felsőtestét eltakarta. Decker azonban egy cseppet sem törpült el a körülbelül százkilencvenhárom centi magas Christopher Donatti mellett.

– Igazán nem kellett volna. – Mielőtt Chrisnek ideje lett volna meglepődni, Decker kitépte a kezéből a csokrot, letette az ajtó melletti asztalkára, majd villámgyors mozdulattal megfordította a férfit, a falhoz nyomta, és a tarkójához szorította a pisztolyát. – Sajnálom, Chris, de Terry bizalma egy kissé megingott.

Donatti nem tiltakozott, amikor a hadnagy megmotozta. Decker talált egy automata Smith & Wessont az övében és egy kicsi, 22-es kaliberű Glock pisztolyt a bakancsába rejtve. A férfinak minőségi fegyverekre volt szüksége a munkájához. Decker továbbra is sakkban tartotta a fegyverével, miközben átkutatta a zsebeit, és az asztalkára dobta a tárcáját, majd felszólította, hogy vegye le a cipőjét, az övét és az óráját.

– Az órámat?

– Maga is tudja, hogy megy ez manapság, minden olyan mikroszkopikus méretű. Ki tudja, mit rejt az az óra.

– Az az óra egy Breguet.

– Nem tudom, ez mit jelent, de drágának tűnik – mondta Decker, és megszabadította a férfit a hihetetlenül súlyos időmérő eszköztől. – Ne aggódjon, nem lopom el, csak leellenőrzöm.

– Csontváz óra. Nyissa fel a hátulját, és láthatja a szerkezetét.

– Hmm... de nem fog felrobbanni, ugye?

– Ez nem fegyver, hanem óra.

– A maga kezében bármi fegyvernek bizonyulhat.

Donatti meg sem próbálta cáfolni a kijelentést. Decker felszólította, hogy továbbra is tartsa magasra a kezét, és maradjon a falnál, miközben ő lassan hátrébb lépett, és elkezdte kiszedegetni a töltényeket a fegyverekből. Közben egy pillanatra sem vette le a szemét Chrisről.

– Megfordulhat, de a keze maradjon feltartva.

– Maga a főnök.

Donatti lassan szembefordult a hadnaggal. Látszólag teljesen hidegen hagyta, hogy megfosztották a fegyvereitől. Kék szeméből egykedvűség sugárzott, és lehetetlen volt megmondani, hogy dühös, vagy inkább jól szórakozik.

Egy dologhoz azonban nem fért kétség: látott már jobb napokat is. A bőre sápadt és foltos volt, a homlokát pattanások pettyezték. Hat évvel ezelőtt – amikor Decker utoljára látta – még a katonásan rövidre nyírt frizurát kedvelte, mostanra azonban megnövesztette a haját, és amolyan Dracula gróf-stílusban hátrafésülve viselte. Még mindig hórihorgas volt, de a karjai vastagabbnak tűntek, mint az a nyomozó emlékezetében élt. A feleségével való találkozás tiszteletére kiöltözött, kék pólóinget, fekete gabardinnadrágot és Crocs bakancsot vett fel.

– Kezd fájni a karom.

– Leengedheti.

– És most?

– Foglaljon helyet, de mozogjon lassan. Ha így tesz, én is lassan mozgok, ha azonban siettet, előfordulhat, hogy előbb lövök, és csak aztán kérdezek. – Amikor Donatti az egyik szék felé indult, még hozzátette: – A kanapéra, ha kérhetem.

A férfi engedelmesen lehuppant a párnák közé. Decker odadobta neki az óráját, amelyet Donatti fél kézzel elkapott, majd visszakapcsolta a csuklójára.

– Itt van egyáltalán?

– A hálósobában várakozik.

- És ki fog jönni?
- Igen, amikor jelzek neki, hogy tiszta a levegő.
- Gabe hol van?
- Ő nincs itt.
- Talán jobb is így. – Donatti a tenyerébe temette az arcát, majd néhány pillanat múlva fölnézett.
- Azt hiszem, megértem, miért van szükség a maga jelenlétére.
 - Köszönöm.
 - Nézze, nem készülök semmi rosszra.
 - Akkor mi szükség a fegyverekre?
 - Mindig nálam vannak. Most már beszélhetek a feleséggel?
- Decker a márvány bárpuft mellett állt, és még mindig a kezében tartotta a Berettáját.
 - Lenne itt néhány alapszabály. Végig ülve kell maradnia, és semmilyen módon nem közelíthet Terryhez. És ne tegyen hirtelen mozdulatokat, mert attól ideges leszek.
 - Rendben van.
 - Vigyázzon a szájára, és biztos vagyok benne, hogy minden rendben lesz.
 - Igen... persze – mondta Donatti szinte suttogva.
 - Egy kicsit sápadtnak tűnik. Kér egy kis vizet? – kérdezte Decker, majd kinyitotta a bárszekerényt.
- Esetleg valami erősebbet?
 - Mi a választék?
 - Macallan, Chivas, Glenfiddich...
 - Az jó lesz. – Pár pillanat múlva Decker átnyújtott a férfinak egy kristály poharat egy adag Scotchcshal. Donatti először megízlelte az italt, aztán egy jó ujjnyit lehúzott belőle. – Kösz, ez sokat segített.
 - Szívesen. Kezd visszatérni a színe.
 - Egész nap egy kortyot sem ittam.
 - Még csak dél van.
 - New Yorkban nem, de nem akartam, hogy Terry gyengének nézzen. Pedig az vagyok. – Újabb kortyintás. – És ő tudja ezt. A francba!
 - Vigyázzon a szájára.
 - Ha csak a szám lenne a gond, boldog ember lennék – mondta Donatti, és visszaadta a nyomozónak az üres poharat.
 - Még egyet? – Amikor a férfi megrázta a fejét, Decker becsukta a bárszekerényt. – Mi történt?
 - Az történt, hogy egy idióta vagyok.
 - Finoman szólva.
 - Sosem ment jól a szövegértés.
 - Egy apró részlet fölött elsiklik, Chris. Akkor sem használhatja bokszsáknak a feleségét, ha tényleg abortusza volt.
 - Nem használtam bokszsáknak, csak megütöttem.
 - Az sem elfogadható.
- Donatti megdörzsölte a homlokát.
 - Tudom. Csak azért javítottam ki, mert szándékosan ütöttem nyitott tenyérrel. Ha behúzik neki, már nem élne.
 - Tehát tudatosan verte meg?
 - Eddig még sosem fordult elő ilyen, és többé nem is fog.
 - Terry ezt higgye is el?
 - Egy kezemen meg tudom számolni, hogy hányszor veszítettem el az önuralmam. Tudom, hogy fél, de nincs rá oka. Csak... – Donatti fel akart emelkedni ültéből, Decker azonban ráfogta a pisztolyát, mire azonnal visszahuppant. – Beszélhetnék a feleséggel, kérem?
 - Most legalább udvariasan mondta. Előbb azonban szeretnék feltenni néhány elméleti kérdést – felelte a nyomozó, miközben egy pillanatra sem vette le a szemét Donattiról. – Mi van, ha Terry nem akar beszélni magával?

– Nem egyezett volna bele, hogy találkozzunk, ha nem akarna beszélni velem.
– Talán csak nem akarta telefonon közölni, mert akkor magának lett volna ideje, hogy kiterveljen valami feltehetően veszélyes ostobaságot.

– Ezt mondta? – nézett fel Donatti.

– Most én kérdezek.

– Nem tervezek semmit. Hülye voltam, de ez többet nem fog előfordulni. Csak hadd beszéljek veled, jó?

– Mi van, ha többé látni sem akarja magát, és válni szeretne?

– Nem tudom. – Donatti a kezét tördelte. – Ezen még nem gondolkodtam.

– De kiakadna, ugye?

– Valószínűleg igen.

– És mit tenne?

– Semmit, amíg maga itt van. – A férfi tekintetében végre megcsillant az élet. – Terry nem fog arra kérni, hogy váljunk el, most legalábbis biztos nem, mivel elég gazdag vagyok ahhoz, hogy drága és hosszadalmas jogi huzavonába kényszerítsem Gabe felügyeleti jogáért. Terry nagyon gyakorlatias gondolkodású nő, és inkább megvárja, hogy a fiunk betöltse a tizennyolcat, így van még három és fél évem, mielőtt foglalkoznom kell ezzel a kérdéssel. Most pedig szeretném látni a nejeidet.

Donatti hevesen zihált.

– Még egy italt? – kérdezte Decker.

– Nem, jól vagyok – rázta meg a fejét a férfi, majd mély levegőt vett, és kifújta. – Készen állok a találkozásra.

A hadnagy szigorú pillantást vetett rá.

– Minden mozdulatát figyelni fogom.

– Jól van, meg sem mozdulok, ígérem. A fenekem a kanapéhoz van ragasztva. Szólna neki végre?

Nem volt értelme tovább halogatni az elkerülhetetlent, úgyhogy Decker átkiáltott az asszonymak a szomszéd szobába. Terry székét előzőleg oldalra állította, hogy szükség esetén akadálytalanul lepuffanthassa Donattit. Nem gondolta, hogy szükség lesz ilyesmire, de cserkészként és rendőrként mindig igyekezett felkészülni minden eshetőségre. Terry maga alá húzta a lábát, ezt leszámítva azonban egyenes, sőt királynői tartással ült. Megint ujjatlan ruhát viselt, hosszú, napbarnított karját számos karkötő díszítette. Tekintetét a férje arcára szegezte, akinek azonban nehézséget okozott, hogy a szemébe nézzen.

– Jól nézel ki – mondta a férfi.

– Köszönöm.

– Hogy vagy?

– Jól.

– És Gabe?

– Ő is.

Donatti felsóhajtott, és a mennyezetre emelte a tekintetét, majd a feleségére nézett.

– Mit tehetek érted?

– Érdekes kérdés – felelte az asszony. – Még nem sikerült kitalálnom.

A férfi megvakarta az arcát.

– Bármit megteszek.

– Ezt majd idézhetem? – kérdezte Terry, majd a választ meg sem várva folytatta: – Még nem állok készen arra, hogy visszamenjek veled.

Donatti összekulcsolta a kezét az ölében.

– Értem. És gondold, hogy egyszer majd készen állsz rá?

– Talán... valószínűleg. De most még nem.

– Oké. – Chris Deckerre pillantott. – Magunkra hagyna minket egy pillanatra?

– Szó sem lehet róla! – mondta a nyomozó, majd felemelte a csokrot. – Ezt neked hozta.

– Később majd kérek egy vázát – mondta Terry Deckernek, majd a férjéhez fordult. – Nagyon

szép virágok, köszönöm!

Donatti nyugtalanul fészkelődött.

- Szóval... mit gondolsz, mikor... úgy értem, meddig akarsz még itt maradni?
- Kaliforniában vagy ebben a hotelben?
- Én arra gondoltam, hogy tőlem távol, de igen, az is érdekel, hogy itt meddig maradjál.
- Nem tudom.
- Egy hónapig? Kettőig?
- Annál tovább. – Terry megnyalta a szája szélét.

– Kicsit drága mulatság lesz. Nem mintha sajnálnám tőled a pénzt...
– Tényleg drága lenne, úgyhogy inkább kivennék egy házat. Vagyis szeretném, ha te kivennél nekem egy házat. Találtam is egyet, amelyik tetszene, már csak arra várok, hogy kitöltsd a csekket.

Deckert teljesen lenyűgözte, hogy az asszony milyen magabiztosan beszél, és szinte provokálja a férfit.

- Hol az a ház? – kérdezte Donatti.
- Beverly Hillsben. Hol másutt lenne?
- Segíthetek valamiben? – kérdezte Decker, amikor Terry felállt.
- Egy kicsit megszomjaztam.
- Ülj csak le. Mit tölthetek?
- Egy Pellegrinót jég nélkül.
- Oké. Hát magának, Chris?
- Ugyanazt.
- Adj neki egy Scotcot – mondta az asszony.
- Semmi bajom, Terry.
- Mondtam én, hogy bajod van? – vágott vissza a nő. – Adj neki egy Scotcot!

Donatti megadóan felemelte a kezét.

– Semmi gond, amíg mindenki a helyén marad – mondta Decker.
– Én aztán nem megyek sehová – mordult föl Donatti, de amint belekortyolt az italába, láthatóan megnyugodott. – Akkor... mesélj nekem arról a házról, amelyet kibérek.

– Egy Flats nevű kerületben van, amely nagyon jó környéknek számít errefelé. A bérleti díj tizenkétezer dollár havonta, errefelé ennél kevesebért nincs semmi. A fő ok, amiért Beverly Hillst választottam, az az iskola, amelynek szintén nagyon jó a híre.

– Semmi gond – mondta Donatti. – Amit csak akarsz.

Ennek a beszélgetésnek az alapján úgy tűnt, hogy Terry hordja a nadrágot ebben a kapcsolatban, legalábbis általában. Az általában azonban nyilvánvalóan nem mindig.

- Kulcsot kapok?
- Persze hogy kapsz kulcsot, hiszen te fogod kibérelni a házat.
- És mégis mennyi ideig szándékozol élni... az általam kibérelt házban?
- Az ingatlanokat egy évre szokták kiadni.
- Az hosszú idő.

Terry előrehajolt.

– Nem akarok elválni tőled, Chris, de egy időre különköltözöm. Azok után, ami történt, szerintem ez a legkevesebb, amit megtehetsz értem.

– Nem vitatkozni akarok, csak próbálom kideríteni, hogy mégis mennyi időről van szó. Ha egy évre van szükséged, akkor egy évre vesszük ki. Te döntesz.

Terry egy darabig hallgatott, aztán megszólalt:

– Tudni fogod, hol vagyok, és kulcsod is lesz. Gyere, amikor csak akarsz, én nem megyek sehová.

Jó lesz így?

– Nagyon is. – Donatti mosolyt erőltetett az arcára. – Legalább lesz egy bázisom a nyugati parton. Nem is rossz ötlet.

- Szóval még szívességet is teszek neked.
- Ezt azért nem mondanám. Tizenkétezer havonta. Mégis mekkora ez a pénznyelő?

Az asszony félig vidáman, félig kacéran elmosolyodott.
– Négy hálószoba van benne. Szerintem jól elleszünk ott.
Donatti immár őszintén mosolygott.
– Oké. – Ivott egy kortyot az italából, aztán felnevetett. – Oké. Ha ezt akarod, rendben van.
Talán még hiányozni is fogok neked, ha nem leszek melletted.
– Álmodozz csak!
– Nagyon vicces.
– Éhes vagy? – Terry tetőtől talpig végigmérte a férjét. – Lefogytál.
– Egy kicsit aggódtam.
– Honnan is tudnád, milyen érzés aggódni?
Donatti kifürkészhetetlen tekintettel nézett Deckerre.
– Nagyon szórakoztató nőszemély.
– Éhes vagy, Chris? – ismételte meg Terry a kérdést.
– Tudnék enni.
– Az itteni étterem első osztályú – mondta az asszony, majd rápillantott a gyémántberakásos órájára. – Nyitva vannak. Ehetnénk valamit.
– Nagyszerű. – Donatti felkászálódott, aztán Deckerre nézett. – Most már felállhatok, vagy leelő?
– Menjen le az étterembe, Chris, és nekem is foglaljon egy asztalt a maguké mellett! Mindjárt megyünk mi is.
– Nyilvános helyen leszünk, Decker, semmi sem fog történni – mondta Donatti savanyú arccal.
– Igazán magunkra hagyhatna minket.
– A szomszédos asztalnál leszek. Ha nem akarják, hogy halljam, amit mondanak, suttogjanak.
Most pedig menjen, odalent találkozunk!
A férfi fintorogva az égre emelte a tekintetét.
– Visszkapom a fegyvereimet?
– Majd.
– Tartsa meg a töltényeket, de a fegyvereket adja vissza!
– Majd.
– Mit gondol, mit fogok csinálni? Leütöm magát a pisztollyal?
– Erre nem gondoltam, de most, hogy mondja, rájöttem, maga tényleg kiszámíthatatlan.
A férfi Terryhez fordult.
– Zavar téged, ha a fegyverek nálam vannak?
– Ebben nem én döntök.
– Töltény nélkül semmit nem érnek – mondta Donatti, majd amikor Decker nem válaszolt, makacsul folytatta: – Ugyan már, csak azt kérem, ami az enyém! Egy kicsit igazán lehetne jóhiszeműbb.
– Értem én, Chris, de sajnos az ember nem mindig kaphatja meg, amit akar. – Azzal Decker kinyitotta Donatti előtt az ajtót.
A két férfi egy pillanatig farkasszemet nézett, végül Chris megvonta a vállát.
– Nekem mindegy – mondta aztán anélkül, hogy visszanézett volna, és könnyed léptekkel kísértelt az ajtón.
Decker megcsóválta a fejét.
– Jéghideg fickó – mondta, majd Terryre pillantott. – Nagyon ügyesen intézted a dolgot.
– Remélem. Ha mást nem, legalább nyertem még egy kis gondolkodási időt.
A nyomozó észrevette, hogy az asszony reszket.
– Jól vagy?
– Igen, csak egy kicsit... – A nő homlokán legördült egy verejtékcsepp, amelyet ő azonnal letörölt egy zsebkendővel. – Te is ismered a mondást, hadnagy. – Idegességet. – Soha ne hagyd, hogy megizzassanak.

3.

Amíg Decker a városban időzött – úgy harminc kilométerre az otthonuktól –, Rina asztalt foglalt maguknak a Pico Boulevard egyik kóser éttermében. Hatkor indultak az asszony szüleinek házától, és fél óra múlva már Côtes du Rhône-t kortyolgattak a vendéglő egyik bokszában. Peter máskor sem volt túlságosan bőbeszédű, ezen az estén azonban különösen hallgatagnak tűnt. Rina örömmel vitte a szót, úgy gondolta, hogy a férje csak éhes, és majd bekapcsolódik, ha megfelelő hangulatba kerül. Ám Deckernek azután sem eredt meg a nyelve, hogy eltüntette a nagy adag steaket a sült krumplival és a salátával együtt.

– Min töprengsz? – kérdezte végül Rina.

– Semmin.

– Nem hiszek neked.

– Látod, ez a baj veletek, nőkkel! Ha egy férfi nem jártatja folyamatosan a száját, rögtön azt hiszitek, hogy valamiféle mélyenszántó elmélkedés van a háttérben. A magam részéről most például azon tűnődtem, hogy egyek-e desszertet.

– Ha akarod, elfelezhetünk valamit.

– Ami a gyakorlatban azt jelenti, hogy a kilencven százalékát én fogom megenni.

– Akkor hagyjuk a desszertet, és igyunk egy kávét! Kissé nyúzottnak tűnsz.

– Igen?

Decker végigsimított őszes vörös bajuszán, mintha valami komoly dolgon gondolkodna. Az arcszőrzete még megőrzött valamennyit fiatalos, tüzes színéből, a haja azonban már inkább ősznek, mint vörösnek volt mondható, bár még mindig elég sűrű volt.

A férfi a feleségére mosolygott. Rina azt a sötétlila szaténruhát viselte, amelyet az édesanyja szekrényében tartott. Noha túl vallásos volt ahhoz, hogy mélyen dekoltáltan mutakozzon, a ruha kivágása pompásan kihangsúlyozta finoman ívelt nyakát. Decker egy pár kétkarátos gyémánt fülbevalóval lepte meg a negyvenötödik születésnapjára, az asszony pedig minden kínálkozó alkalmat megragadott, hogy viselje az ékszert. A hadnagy szerette drága holmikban látni a feleségét, bár a fizetése ezt nem nagyon tette lehetővé.

– Azt hiszem, csak fáradt vagyok.

– Akkor menjünk haza!

– Nem, nem, egy csésze kávé jólesne!

– Rendben. – Rina megfogta a férje kezét. – Ez nem csak fáradtság. Téged aggaszt valami. Mi történt délután?

– Már mondtam, minden simán ment.

– Mégsem nyugodtál meg.

Decker nagyon megválogatta a szavait.

– Amikor Terry tárgyalt Donattival... magabiztosnak tűnt... ő irányította a beszélgetést.

– Talán azért, mert te is ott voltál.

– Biztos vagyok benne, hogy ez is közrejátszott, meg persze az is, hogy Chris szánta-bánta a bűneit. Nem tudom, Rina. Terry szinte már kihívóan viselkedett. Evés közben is szinte végig ő beszélt.

– Hallottad őket?

– Láttam őket. A társalgást az asszony uralta.

– Lehet, hogy sokat beszél, amikor ideges.

– Lehet. Mielőtt csatlakoztunk Chrishez az étteremben, váltottunk pár szót, ő pedig egyszerre reszketni kezdett, és kiverte a hideg veríték.

– Hát erről van szó.

– Még nincs vége. Ha nem ismerném a körülményeket, esküdnék rá, hogy ebéd közben flörtölt

a férjével. Valami nem stimmel.

– Mi nem stimmel? Hiszen szereti Donattit.

– De hát alig hat hete, hogy csúnyán elverte.

– Nagyon jól tudja, hogy kicsoda a férje, de még mindig vonzódik hozzá. Folyton rossz döntéseket hoz, ezért van abban a helyzetben, amelyben van. Senki nem kényszerítette, hogy meglátogassa Christ a börtönben, és hogy védekezés nélkül szeretkezzen vele.

– Terry nem ostoba nő, Rina. Lelkiismeretes anya, aki mellesleg orvos a sürgősségin.

– Mint mindannyiunknak, neki is megvannak az erősségei és a gyöngye pontjai. Az ő gyengeségei sajnos károsak – mondta az asszony, majd egy kissé előrehajolt ültében. – De mint ahogy már reggel is kifejtettem, ez nem a mi gondunk. Felkért téged egy munkára, fizetett, te pedig elvégezted a dolgod. Felejtsd el az egészséget!

– Igazad van. – Decker kihúzta magát, és megcsókolta Rina kezét. – Együtt vacsorázunk, te pedig egyáltalán nem egy letargikus férjet érdemelsz.

– Akkor iszunk egy kávét?

– Nagyszerű lenne! – Decker elmosolyodott. – Még talán valami desszertre is kapható vagyok.

– Mit szólnál egy barackos pitéhez?

– Jó ötlet. És kérjünk hozzá vaníliafagyit is, hogy teljes legyen az élmény.

– Rúgjunk ki a hámból! – mosolygott Rina.

A mobil akkor csörrent meg, amikor a 405-ös autópályát elhagyva elkezdtek leereszkedni a San Fernando-völgybe. Az utat szegélyező hegyek miatt elég gyenge volt a térerő. Mivel Decker vezetett, Rina kivette a telefont a zakója zsebéből.

– Ha Hannah az, mondd meg neki, hogy húsz perc múlva otthon vagyunk.

– Nem Hannah az. Nem ismerem a számot – mondta az asszony, majd felvette a mobilt. – Halló?

Csend. Rina már azt hitte, hogy szétkapcsolták őket, de a kijelzőre pillantva látta, hogy még él a vonal.

– Halló? – próbálkozott ismét. – Segíthetek?

– Ki az? – kérdezte Decker, majd amikor az asszony vállat vont, azt mondta: – Akkor csak tedd le!

– Elnézést – a hívó fél megköszönte a torkát –, Decker hadnagyot keresem.

– Ez az ő mobilja. Kivel beszélek?

– Gabe Whitman vagyok.

Rina kis híján felszisszent.

– Minden rendben?

– Kivel beszélsz? – érdeklődött Decker.

– Nem – mondta Gabe. – Vagyis nem tudom.

– Ki az, Rina? – kérdezte meg újra a nyomozó.

– Gabe Whitman.

– Te jó ég! Mondd neki, hogy tartsa!

– Mindjárt beszélhetsz vele – mondta Rina a telefonba.

– Köszönöm.

Decker a leállósávba kormányozta a kocsit, bekapcsolta a vészvillogót, aztán átvette a mobilt.

– Itt Decker hadnagy.

– Elnézést kérek, hogy zavarom.

– Nem zavarasz. Mi történt?

– Nem találom az anyámat. Itt nincs, és a mobilját sem veszi fel. És az apám sem.

– Értem. – Decker gondolatai villámgyorsan cikáztak. – Mikor láttad utoljára az édesanyádat?

– Olyan fél hét-hét körül értem vissza a hotelbe. Úgy beszéltek meg, hogy együtt vacsorázunk, de ő nem volt itt. A kocsija meg a táskája sincs sehol, és nem hagyott üzenetet. Ez egyáltalán nem vall rá.

A nyomozónak összeszorult a gyomra. Már majdnem kilenc óra volt.

– És mikor beszéltél vele utoljára, Gabe?

– Négy körül. Maga addigra már elment. Anya azt mondta, hogy minden rendben zajlott, és a hangja alapján úgy tűnt, jól van. Közölte, hogy még el akar intézni valamit, de hatra visszaér. Lehet, hogy csak túlparázom, de Chrisszel soha nem lehet tudni.

– Most hol vagy?

– A szállodában.

– A szobában?

– Igen.

– Oké, Gabe. Megfordulok, és nagyjából fél óra múlva ott leszek. Menj le a hallba, és ott várj meg! Azt szeretném, ha nyilvános helyen tartózkodnál, jó?

– Jó. – Rövid szünet. – A szoba okés... úgy értem, nincs felforgatva vagy ilyesmi.

– Az még nem garancia arra, hogy az apád nem fog felbukkanni. Nem lenne jó, ha kettesben maradnál vele.

– Ez igaz. – Szünet. – Köszönöm.

– Nincs mit. Csak sétálj ki azon az ajtón, és ne nézz vissza!

Decker Porschéja negyedóra múlva fordult be a hotel elé. A parkolóban nem ugyanazok a fiúk voltak szolgálatban, mint délután, és amikor az egyik megkérdezte, hogy Decker előreláthatólag meddig marad, a nyomozó azt felelte, még nem tudja.

A Bel Air dombjainak lábánál fekvő hotelhez hathektárnyi buja növényzettel teli park is tartozott, ahol az esti levegő gardéniától és éjszakai jázmintól illatozott. A kövezett sétányokat és a mesterséges lagúnát legyezőpálmák, páfrányok és virágzó bokrok szegélyezték. Decker és Rina pedig egy hídon átkelve kacsákat meg hattyúkat látott úszni a tavon.

A hadnagy a feleségére nézett.

– Nyugodtan fogd a kocsit, és menj haza!

– Hannah az egyik barátnőjénél van. Megvárlak.

– Nagyon nem szeretném, ha itt lennél, amennyiben Chris esetleg fölbukkanna. Rossz érzésem van.

– És ha az előcsarnokban várakoznék?

– Lehet, hogy soká fog tartani. Ha nem találom meg Terryt, át kell kutatnom az egész hotel.

– Nem gond, hacsak nem rúgnak ki – felelte Rina, majd egy pillanatra elhallgatott. – Mihez kezdesz Gabe-bel? Fogalmad sincs, mi folyik itt, de akkor sem hagyhatnád itt egyedül, ha már nagykorú lenne.

Egy darabig hallgattak, majd az asszony megtörte a csendet:

– Nálunk meghúzhatja magát.

– Nem tartom túl jó ötletnek.

– Nincs más választásunk.

– Van egy nagyapja a völgyben.

– Holnap majd felhívod. Egy éjszaka nálunk nem oszt, nem szoroz.

– Te tényleg maga vagy a megtestesült földanya.

– Úgy bizony – mondta Rina. – „Jöjjön fáradt, nincstelen, / A tömeg, mely szabadságért zihál...” és a többi, és a többi... Emma Lazarusnak és nekem nem csak a vezetéknevünk azonos.

Noha maga a hotel egy sor rózsaszín stukkójú, mediterrán stílusú, vörös cseréppel fedett bungalóból állt, az előcsarnok egy különálló épületben kapott helyet. Az ablakon bepillantva Decker látta a recepcióspultot, amelynél egy egyenruhás nő éppen néhány dossziét rendezgetett, az üres portásfülkét és egy ülőgarnitúrát a kő kandalló előtt. Az egyik bézs színű székben egy nyakigláb tinédzser üldögélt – mintha csak *A gondolkodó* című szobor kelt volna életre. Amikor a nyomozó belépett Rinával, a fiú felnézett, majd felállt.

– Gabe? – kérdezte Decker, miközben igyekezett biztatóan mosolyogni.

A fiú bólintott. Helyes gyerek volt – határozott vonalú orr, erős állkapocs, sötétszőke haj és

smaragd zöld szempár a keret nélküli szemüveg mögött. Nem volt nagydarab, de ugyanaz az izmos szikárság jellemezte, mint az apját az ő korában, és már ő is több mint száznyolcvan centi magas volt.

Decker kezét nyújtotta, a fiú pedig megrázta.

– Hogy vagy? – kérdezte, mire Gabe tehetetlenül vállat vont. – Ő a feleségem. Itt fog várni rám... vagy ránk. Azóta sem hallottál a szüleid felől?

– Nem. – A fiú tekintete Decker és Rina között vándorolt. – Sajnálom, hogy iderángattam magukat. Valószínűleg nincs semmi baj.

– Most menjünk vissza a szobába.

A recepciós hölgy fölnézett.

– Minden rendben, Mr. Whitman?

– Ö... igen – felelte Gabe kényszeredetten mosolyogva. – Minden rendben.

– Biztos?

A fiú bólintott, Decker pedig Rinához fordult.

– Nemsokára jövök.

– Én itt leszek.

Decker kilépett a fiúval a hűvös és párás parkba. Egyikük sem beszélt. Az ösvények egészen másként festettek éjszaka, mint nappal. A növények levelei között átszűrődő színes fények szinte szurreális hatást keltettek. Olyan volt, mintha egy film díszletei között sétálgatnának. Gabe céltudatosan lépkedett, és néhány forduló után meg is érkeztek a bungalóhoz, amelyben az anyjával együtt laktak. A fiú kinyitotta az ajtót, felkapcsolta a lámpát, majd Deckerrel együtt belépett.

– Minden úgy van, ahogy hagytam – mondta Gabe.

És majdnem teljesen úgy, mint ahogy a nyomozó hagyta. Chris virágcsokrát időközben vázába tették, és a dohányzóasztalra állították, a férfi pohara a bár mosogatójában állt, a szemetet kivitték, a kanapét kihúzták és megágyaztak rajta, egy ezüsttálcán ott hevert a reggeli menü és néhány csokoládé, egy kis asztalra egy kancsó vizet készítettek ki, a hangfalakból pedig klasszikus zene szólt.

– Itt szoktál aludni?

Gabe bólintott.

Decker besétált a hálósobába. Terry ágyát is megvetették.

– Amikor hat körül megérkeztél, már meg voltak vetve az ágyak?

– Nem, a szobalányok később jöttek. Nyolc körül. – Rövid szünet. – Talán nem kellett volna beengednem őket.

– Nem számít.

Decker alaposan körülnézett a szobában. A szekrény tele volt ruhákkal, és egy kisebb széf is rejtőzött benne. A hadnagy megkérdezte a fiútól, hogy tudja-e a kombinációt.

– Ehhez nem, de azt tudom, hogy anya általában milyen számokat szokott megadni.

– Megpróbálsz kinyitni?

– Persze.

Gabe bepötyögött néhány számot. Próbálkozott még párszor, de végül sikerült kinyitnia a széfet, amely tele volt készpénzzel és ékszerekkel.

– Van valami, amibe beleteheted az értékeket? – kérdezte Decker.

– Miért?

– Ha édesanyád nem kerül elő, nem maradhatsz itt egyedül.

– Elboldogulok.

– Elhiszem, de én rendőr vagyok, te pedig kiskorú, úgyhogy megszegném a törvényt, ha itt hagynálak. Ezenkívül jelen körülmények között akkor sem szívesen hagynálak magadra, ha már nagykorú volnál.

– Hová akar vinni?

– Választhatsz – mondta Decker, miközben megdörzsölte a halántékát. – Tudom, hogy egy nagypapád és egy nagynénéd is él Los Angelesben. Szeretnéd esetleg felhívni valamelyiket?

Szívesen odaviszlek bármelyikükhöz.

– A másik variáció?

– Az én házamban is töltheted az éjszakát, aztán reméljük, reggelre minden megoldódik.

– Legszívesebben ezt a lehetőséget választanám. A nagypapámhoz nem szívesen mennék, a nagynéném pedig aranyos ugyan, de egy kicsit hebehurgya. Nem sokkal idősebb nálam.

– Miért, hány éves Melissa?

– Huszonegy... nagyon fiatal.

– Rendben, akkor a következőt tesszük. Te hazamész a feleségemmel, én pedig itt maradok még egy darabig, és megpróbálom kideríteni, hogy mi folyik itt.

– Én miért nem maradhatok itt magával?

– Mert lehet, hogy nagyon sokáig tart majd. Az lesz a legjobb, ha hazamész Rinával, és hagyod, hogy végezzem a dolgom. Reggel találkozunk, ha pedig az édesanyád visszajön, azonnal felhívlak. De ha te kapsz híreket valamelyik szülődről, te is telefonálj, hogy ne fussak fölösleges köröket. Jó lesz így?

A fiú bólintott.

– Köszönöm. Nagyra értékelem a segítségét.

– Ugyan, semmiség – mondta Decker, majd elővette a noteszát. – Édesanyád száma megvan, de szükségem lenne az édesapádéra és a tiédre is.

Gabe bediktált egy csomó számot.

– Tudja, apám folyton váltogatja a telefonjait. Egyik nap még elérhető az egyikén, másnap már nem biztos.

– Mikor beszéltél vele utoljára?

– Várjunk csak! Szombat délelőtt felhívott... úgy tizenegy körül. Akkor szállt le a gépe. Azt mondta, hogy a reptéren van, és hogy holnap találkozik anyával.

– Te mit feleltél?

– Nem nagyon emlékszem. Valami olyasmit, hogy „oké”. Aztán megkérdezte, anya hogy van, én meg mondtam, hogy jól. Körülbelül kétperces beszélgetés volt, mint általában. – Gabe az ajkába harapott. – Chris nem nagyon szeret engem. Bosszantó kis akadálnak tart, aki anya és őközött áll. Alig beszél velem, hacsak nem a zenéről vagy anyáról van szó. Viszont kénytelen foglalkozni a személyemmel, mert én vagyok a kapocs közte és anya között. Elcseszett egy helyzet.

– Az apád elcseszett ember. Gondolom, a járatszámát nem tudod?

Gabe a fejét rázta.

– És azt, hogy általában melyik légitársaságokkal szeret utazni?

– Amikor nem magángéppel megy, mindig az első osztályra vált jegyet. Szereti kinyújtani a lábát.

– Ha esetleg elhagyta Los Angeles, szerinted hová mehetett?

– Vagy haza, vagy esetleg Nevadába.

– Elkóban van néhány bordélyháza, igaz? – A fiú elpirult, de Decker folytatta: – Nem tudod véletlenül ezeknek a nevét?

– Az egyiket Kéj laknak hívják – mondta Gabe immár vérvörös arccal –, egy másikat pedig A Kéj Palotájának. Háromnak vagy négynek a nevében biztosan szerepel a „kéj” szó.

– Nem próbáltad meg felhívni ezeket a helyeket?

A fiú megrázta a fejét.

– Nekem nincs meg a számuk, de meg tudom szerezni, ha akarja.

– Nem, köszönöm, innen már átveszem. Pakolj össze pár holmit, vedd ki a pénzt és az ékszereket a széfiből, aztán visszamegyünk az előcsarnokba!

– Sajnálom, hogy gondot okozok. Tiszta hülyének érzem magam.

– Ugyan, semmi probléma. – Decker a fiú vállára tette a kezét, amely először megfeszült, de aztán hamar ellazult. – És ne aggódj, valószínűleg hamar megoldódik a dolog.

– Előbb-utóbb minden megoldódik. Valaminek jó vége lesz, valaminek meg rossz, és ez az, ami aggaszt engem.

4.

A hazafelé vezető út során csend honolt a kocsiban, a fiú némán bámult kifelé az ablakon. Úgy nézett ki, mint egy elveszett kiskutya. Rina sem erőltette a beszélgetést, minden energiájára szüksége volt, hogy elvezesse Peter Porschéját. A férfi isten tudja, hány lóerősre turbózta fel a motort, és a kuplungot nem volt könnyű megszelídíteni. Hála az égnek szinte végig az üres autópályán vezetett az útjuk.

Amint leparkoltak a ház előtt, Gabe úgy ugrott ki a kocsiból, mint egy ketrecbe zárt macska, ha végre szabadon engedik. Nem volt sok csomagja: egy hátizsák, amelyet az egyik pántjánál fogva a vállára vetett, egy laptop és egy kis utazótáska. Magas fiú volt a korához képest, a nadrágja pedig majd lecsúszott keskeny csípőjéről.

Rina bedugta a kulcsot a bejárati ajtó zárjába.

– Decker hadnagynak és nekem négy gyerekünk van, de már csak a legkisebb lányunk lakik itthon. Ő tizenhét éves. – Az asszony kinyitotta az ajtót, és hangosan beköszönt. Hannah visszaköszönt neki az egyik hálósobából. – Társaságunk van! – kiáltotta Rina. – Ki tudnál jönni egy percre?

– Most?

– Nem fontos – húzta össze magát Gabe.

Rina megnyugtató pillantást vetett a fiúra, amikor a pizsamát és köntöst viselő Hannah előviharzott. A fiatalok egyetlen gyors pillantással felmérték egymást.

– Hannah, ő Gabe Whitman, és itt fogja tölteni az éjszakát. Bekíséred a bátyáid szobájába, és megvetned neki az egyik ágyat?

– Én is meg tudom csinálni – mondta Gabe fülig pirulva.

– Majd Hannah.

– Persze, semmi gond – vont vállat a lány. – Kérsz valamit enni? Én éppen cseresznyézni készültem. Ha gondolod, nyugodtan nézz körül a hűtőben!

– Ööö... oké – mondta a fiú, és megindult Hannah után a konyhába.

A kortársak jelenléte néha minden anyáskodásnál többet ér.

A lány megmosta a cseresznyét, aztán kitett belőle egy marékkal egy papírtányérra a fiúnak.

– Nagyon finom. Azt hiszem, anyám a termelői piacon vette.

– Errefelé jók a gyümölcsök.

– Errefelé? Miért, te hová valósi vagy?

– New Yorkba.

– A központba?

– Nem, az egyik külvárosba – felelte Gabe. – Ismerős vagy New Yorkban?

– Egy csomó barátom él ott. – Hannah bekapott egy szem cseresznyét, aztán kiköpte a magját.

– Az egyik bátyám meg ott jár orvosira, az Einsteinre.

– Anyám egy darabig a Mount Sinaiban dolgozott a sürgősségin.

– Téged is érdekel az orvosi pálya?

– Egy kicsit sem. – A fiú végre bekapott egy cseresznyét. – Tudod, képes vagyok ám fölhúzni magamnak az ágyneműt.

– Tőlem. Azt megkérdezhetem, miért vagy itt?

– Az anyám eltűnt, az édesapád őt keresi. Azt mondta, hogy nem maradhatok egyedül a hotelben, és felajánlotta, hogy befogad éjszakára.

– Igen, ez rávall.

– Kedves ember?

– Nagyon. Játssza a kemény zsarut, de közben vajszíve van. Anyámnak meg még inkább.

Kenyérre lehet őket kenni. Innál valamit?

– Nem, kösz. Jobb lesz, ha lefekszem – mondta Gabe, és letette a gyümölcsöt a pultra. – Köszönöm a cseresznyét, de nem vagyok éhes.

– El fogsz tudni aludni?

– Valószínűleg nem.

– Megmutatom, hogy működik a tévé. Egy kicsit macerás, mert még a kőkorszakból maradt ránk. A bátyáim már jó ideje nem laknak itt. Hányadikos vagy?

– Tizedikes, de anyámmal nemrég költöztünk ide, és itt még nem kezdtem el suliba járni.

– Szóval tizenöt vagy?

– Négy hónap múlva leszek. De sokan idősebbnek néznek, mert magas vagyok.

– Igen, engem is, de nem bánom. – Hannah leugrott a pultról. – Gyere velem! És ne aggódj túl sokat, a vajszíve ellenére apám nem ismer tréfát, ha rendőrségi ügyről van szó. Akármilyen is a helyzet, a végére fog járni.

– Az jó – mondta Gabe halvány mosollyal. – Csak nehogy valami szörnyűség legyen a vége.

Decker elsőként kedvenc nyomozóját, Marge Dunn őrmestert hívta.

– Van egy kis gondom, és segítségre lenne szükségem.

– Mi történt? – kérdezte Marge, majd a választ meg sem várva folytatta: – Van valami köze Terry McLaughlinhoz?

– Eltűnt – felelte a hadnagy, aztán gyorsan felvázolta a helyzetet a kollégájának. – A húga és az apja a városban él. A húgát, Melissát már felhívtam, de azt mondta, napok óta nem hallott Terryről. Azt is elmesélte, hogy az apját nem érdemes megkeresnem, mert nem nagyon vannak beszélő viszonyban.

– Úgy tűnt, mint aki aggódik?

– Igen. Szerinte Terry nyomós ok nélkül soha nem hagyná magára Gabe-et. Mondtam neki, hogy majd tudatjuk vele a fejleményeket. Donattit is kerestem, az összes ismert számát felhívtam, és mindegyiken hagytam üzenetet, de eddig semmi. Van pár bordélyháza Nevadában, és az egyikben azt mondta a recepciós, hogy csak holnap délutánra várják.

– Ez még nem jelent semmit.

– Tudom. Felhívtam az elkői őrsöt, és megkértem őket, hogy szóljanak, ha Chris felbukkan.

– Együttműködőek voltak?

– Nehéz megmondani. A bordélyok jelentős bevételt hoznak a városnak, úgyhogy lehet, hogy az ottaniak próbálják fedezni a tulajt. Ezenkívül megpróbálom lekövetni Donattit attól a pillanattól kezdve, hogy megérkezett Los Angelesbe. Ellenőrzöm a kereskedelmi és a magánlégitársaságokat, meg az autókölcsönzőket is, mert biztos, hogy kocsival jár, de eddig még nem volt szerencsém.

– A szállodát átkutattad már?

– Még nem. Ha úgy alakul, szólok a West Los Angeles-ieknek, mert ez az ő körzetük, de egyelőre szeretném magam intézni a dolgokat... egy kis segítséggel.

– Máris indulok.

– Vacsora után mentünk vissza a hotelbe... Rögtön megfordultam, amikor a kölyök hívott, úgyhogy semmilyen felszerelés nincs nálam.

– Eltűnt valami?

– Nem, úgy láttam, minden úgy van, ahogyan hagytuk, de egy poharat be kellene zacskózni.

– Hozom a felszerelést.

– Két dolgot tudok elképzelni, amiért Terry szó nélkül itt hagyta volna a fiát. Vagy halálra rémisztette valami, vagy pedig fegyvert szorítottak a fejéhez. A táskáját, a kulcsait és a kocsiját elvitte, de hátrahagyott egy rakás pénzt meg az ékszereit.

– Hát, ez elég rosszul hangzik. Nem azt mondtad, hogy jól sikerült a találkozó?

– Én azt hittem, hogy jól sikerült, de Donatti teljesen kiszámíthatatlan. – Decker megadta Marge-nak a címet. – Ha nincs nagy forgalom, negyven perc alatt ideérhetsz.

- Hol van a fiú?
- Rinával. A ma éjszakát nálunk tölti.
- Nem keveredtél bele túlságosan ebbe az ügybe? – kérdezte Marge rövid hallgatás után.
- Bagoly mondja – vágott vissza a hadnagy. – Ha nem adoptáltad volna Vegát Jupiter atya esete után, állami gondozásba kerül, valószínűleg problémás gyerek válik belőle, már túl lenne a tizedik terhességén, drogfüggő lenne, és beszippantotta volna a prostitúció. Ehelyett belekeveredtél az ügybe, és Vega most a PhD-dolgozatát írja asztrofizikából. Szóval ne mondd nekem, hogy néha nem jó egy kicsit túlságosan is belekeveredni egy ügybe!
- Nehéz napod volt, Peter? – kérdezte Marge hosszú hallgatás után.
- Egy kicsit.
- Nemsokára ott vagyok.
- Minél hamarabb, annál jobb.

Marge a szükséges táskákkal, zacskókkal és kesztyűkkel felszerelve érkezett. Az elmúlt egy év során felszedett némi súlyt, amelynek nagy része izom volt, ugyanis elkezdett napi rendszerességgel edzőterembe járni. A homloka már kezdett egy kicsit ráncosodni, barna szemét pedig szarkalábak szegélyezték. Jelenleg szőke – korábban világosbarna – haját lófarokba kötötte, a fülében pedig egyszerű gyöngy fülbevaló csillogott. Szürke kosztümnadrágot, fekete pulóvert és gumitalpú cipőt viselt.

- Kösz, hogy eljöttél – mondta Decker.
 - Valakinek csak haza kell vinnie téged – felelte Marge.
- Nagyjából három órájukba telt, hogy átkutassák a hotelt. A bárban kezdtek, aztán jött az étterem, majd a szobák, végül pedig leellenőrizték a wellnessrészleget, a tárolóhelyiségeket és az üres rendezvénytermet. Terry lakrészének átkutatása egy újabb órát vett igénybe. Mire bezacskózták azt a csekély mennyiségű bizonyítékot, amelyet találtak, éjjel egy óra lett, Decker azonban még mindig rendkívül izgatottnak tűnt, pedig máskor maga volt a megtestesült higgadt profizmus.
- Most mit mondjak annak a gyereknek?
 - Talán már alszik.
 - Te tudnál aludni a helyében?
 - Nem – felelte Marge, majd néhány pillanatig hallgatott. – Ha még fönt van, megmondod neki, hogy mindent megtettél, amit vasárnap este megtehetted. Holnap majd felhívod a telefonszolgálatot, és kideríted, hogy használták-e az anyja mobilját, valamint kapcsolatba lépsz a hitelkártyacéggel, illetve a bankjával, hogy történt-e valami gyanús ügylet. – Marge mosolygott.
 - Pontosabban megbízol valakit, hogy tegye meg mindezt, mert te elég elfoglalt vagy, és ez nem is a te körzeted. Tényleg, hívtad már az ittenieket?
 - Igen. Az érkezésem előtt nem sokkal körözést adattam ki Terry kocsijára. Egy 2009-es Mercedes E550-es. Valakinek vissza kell jönnie, hogy kihallgassa a személyzetet, mert nekem csak a recepcióssal sikerült beszélnem, és ő az égvilágon semmit sem tud.
 - Most alig van itt valaki, reggelig várunk kell.
 - Az ügyeletes rendőr megígérte, hogy valaki majd fel fog hívni engem a West Los Angeles-iek eltűnt személyekkel foglalkozó osztályáról. Tudniuk kell, hogy kivel állnak szemben.
 - Tehát minden sínen van. Akkor menjünk.
 - Most túlságosan izgatott vagyok ahhoz, hogy szembenézzek a kölyökkel.
 - Mire visszaérünk a völgybe, megnyugszol, de ha véletlenül mégsem, akkor veszek neked egy forró kakaót az egyik éjjel-nappaliban.
 - Forró kakaót? – kérdezte Decker mosolyogva.
 - Aki egyszer anya lett, mindig anya marad. Lehet, hogy Vega briliáns elme, de én azért odafigyelek rá. – Marge megveregette a főnöke vállát. – Mi aztán a világon mindenkinél jobban tudjuk, hogy néha a legokosabb emberek követik el a legnagyobb ostobaságokat.